

THE
VEILED
KINGDOM

HOLLY RENEE

THE
VEILED
KINGDOM

A FÁTYOLKIRÁLYSÁG

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Holly Renee: *The Veiled Kingdom*
First published in 2024 by Holly Renee Publishing, LLC

Fordította
Vágó Nándor

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Forensics and Flowers

Térkép
Virginia Allyn

ISBN 978-615-640-727-6

Minden jog fenntartva

© Holly Renee 2024
© Ventus Libro Kiadó 2025
© Hungarian translation Vágó Nándor 2025

Amber Palmernek.

Köszönöm a végtelen támogatásodat és barátságodat.

1. fejezet

Nyra

Verejték gördült végig a gerincemen a vékony köpenyem alatt.

A levegőben még mindig érezhető volt a hideg, de látva a híd végén strázsáló őrt, aki húsos kezét kardja markolatán nyugtatta, sebesebben kezdett verni a szívem, amikor a következő lépésemre gondoltam.

Vettem egy mély lélegzetet, és kipillantottam a nyüzsgő piacra. A füst és a sós hal szaga csípte az orromat, mégsem tudta elfedni a nyomornegyed vagy az élém tolakodó izzadt testek bűzét.

Hagytam, hogy sötét hajam az arcomba hulljon, miközben átosontom az emberek tömegén, olyan messzire az őrtől, amennyire csak tudtam.

A tekintetem a palotára ugrott, és a nagy vaskapura, amely elválasztotta a majdnem egy háztömbnyi széles, forgalmas hídtól.

Marmoris királyságának nagy hídja legendás helynek számított.

Legalábbis a király szerette volna, ha mindenki ezt hiszi.

A tekintetem egyre feljebb siklott a palotán, egészen az egykori szobámig. Az ablak olyan magasán volt, hogy megpillantottam apám egyik zászlaját, ami éppen fölötte lobogott a szélben.

Elég magasán volt ahhoz, hogy senki se lásson be, és mindig biztonságban tudhassam magam.

Legalábbis azt hittem.

A valóságban éppen elég magasán ahhoz, hogy senki ne lássa a király gyalázatát, a mágia nélküli utódot.

Túl sok évet töltöttem azzal, hogy ezt a szégyent összetévesztettem az aggodással. A szüleim elvesztették a reményt, hogy a trónörökösüknek varázsereje lesz, amikor egyetlen szikra nélkül töltöttem be a tizedik évemet. Azóta sem felejtettem el a félelmet és az aggodalmat a szemükben, amikor azt mondták, hogy meg kell őriznünk a titkot, de ez az aggodalom már jóval az anyám halála előtt elillant. Az apám nem törődött többé velem, csak a neheztelés bámult vissza rám a szeméből.

Nehezemre esett kivenni a körülöttem zajló tompa beszélgetéseket a híd alól lezúduló hatalmas vízesés robajától. Minden erőmet megfeszítve hallgatóztam, de csak a gazdát cserélő érmék és az elsuttogott alkuk

hangját tudtam kivenni, amelyeket nem idegen füleknek szántak.

Az óceán felől érkező fuvallat ide-oda csapkodta a hajamat a vállam körül, és addig szívtam be a levegőt, amíg a tüdőm könyörögni nem kezdett, hogy eresszem ki végre. Valahányszor a széllelés magával hozta ezt az ismerős illatot, keserédes emlékek árasztottak el. Nosztalgia és neheztelés között őrlődtem.

Kinéztem a vízre, a tucatnyi hajóra, amelyekbe éppen beszálltak az emberek. A szívem belesajdult a vágyakozásba, ahogy eszembe jutott, hogyan figyeltem őket, és hogyan álmodoztam arról, hogy tengerre szállok, és hagyom, hogy a szél elvigyen erről a helyről.

De ekkoriban mindig sajgott a szívem.

Kényszerítettem magam, hogy megmozduljak, és addig kanyarogtam a kopott kordék között, amíg el nem haladtam a kereskedő mellett, akinek a tekintete mindig egy kicsit túl sokáig időzött a testemen, de azért rámosolyogtam, amikor kihívóan megbámult.

Már csak ez hiányzott.

A szeme a mellem domborulatára tévedt, én pedig a hátam mögé dugtam a kezem.

Ha az idomaimat figyeli, akkor nem jut ideje a kezemre.

– Jó napot! – mondta, majd végighúzta a nyelvét az alsó ajkán, ami alig látszott terebélyes, őszülő szakállától.

– Jó napot! – szóltam vissza finoman, és lehajtottam a fejem, hogy lássa, mennyire szégyenlős vagyok, és mennyire hízelgő a figyelme. A kezemben mindeközben egy almát és egy szikkadt kenyérdarabot szorongattam.

A kenyeret a nadrágom hátuljába dugtam, miközben a kezemet mindvégig a vékony köpenyem alatt rejtettem.

Gyakorlott mosollyal rebegtettem a szempilláimat, miközben a férfi tovább bámult, cseppet sem törődve az ujját díszítő, kopott gyűrűvel.

– Ma este állítólag hideg lesz. – Miközben a szemem továbbra is a testemre szegeződött, arra koncentráltam, hogy fenntartsam a légzésem egyenletes ritmusát, és elrejtsem a szívem dörömbölését.

Felnéztem az égre, és bólogatva látszólag a felhőket tanulmányoztam.

– Köszönöm, hogy szólt.

Mintha mi, akik az utcán aludtunk, nem lennénk pontosan tudatában annak, hogy az időjárás milyen változásokat hozhat.

– Tudod, hol találsz meg, ha a köpenyed nem nyújtana elég meleget. – Ráharaptam a nyelvemre, hogy megállítsam a választ, ami esdekelt, hogy kicsúszhasson az ajkaim között. Az alma még mindig biztonságosan bújt meg erős szorításomban, a súlya a vigasz érzetét nyújtotta a megjegyzések közepette, még akkor is, amikor a leve lecsorgott az ujjaimról, ahogy a körmeim a húsába vájtak.

– Köszönöm. – Bólintottam, majd hátráltam egy lépést, és eltűntem a vásárlók tömegében, mielőtt megunt volna a testem szemlélését, és máshová nézett volna.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy máshová nézzem.

Már majdnem egy éve éltem ezeken az utcákon, a rajtaütés óta, és vigyáztam arra, hogy senki se figyeljen meg túlságosan.

Nem volt elég pénzem, hogy a vágyamat követve megvegyem a jegyemet valamelyik hajóra, és a partokon túli veszélyről szóló mendemondák is visszatartottak.

A lázadás egyre kíméletlenebbé vált, és nem kockáztathattam meg, hogy a tized beszédese előtt délre költözzek, amíg a lázadók túlságosan közletről figyelték apámat és a palotát ahhoz, hogy észrevétlen maradhassak.

Gyorsan haladtam a híd körül nyüzsgő emberek között, és megláttam egy, a legfinomabb kelmékbe öltözött férfit, amint odalépett az egyik kereskedőhöz, akinek felcsillant a szeme a látványára. A férfi nem viselt köpenyt, az inge több mint elég vastag volt ahhoz, hogy távol tartsa a csípős levegőt, ami azonban azt is jelentette, hogy jól láthattam az öve elejére kötött erszényét.

És abból kiindulva, hogy milyen mélyen húzta le az övét, fogadni mertem volna, hogy legalább tíz érme volt benne.

Megszaporáztam a lépteimet, miközben a férfira szegeztem a tekintetemet. Kétségbeesés marcangolta a bensőmet, és sürgetett előre. De a mohóság csak a halálotat okozná, vagy ami még rosszabb, az elfogásomat.

És volt elég ennivalóm ahhoz, hogy pár napig elverjem az éhségemet.

A tizedig viszont alig néhány nap volt hátra, és menekülőre kellett fogynom, mielőtt megtörténik.

Mert a királyság minden lakójának meg kellett lennie a király előtt, és meg kellett fizetnie a tizedet abból az erőforrásból, amivel rendelkezett.

Én pedig nem tudtam.

Még ha lenne is varázserőm, hogy valahogyan kifizessem azt, amivel apám szerint tartozom neki, a palotában élők abban a pillanatban felismernének, amint meglátnának. A hídon, a város utcáin és a várbörtönökben szolgáló örök nem rendelkeztek ezzel a kiváltsággal, de apám legközelebbi őrői igen. És ők kétségtelenül ott lennének, hogy megvédjék a királyukat, amikor megfosztja a népét attól a kevéstől, amit engedélyezett számukra.

Gondolkodás nélkül lekaszabolták a népünket, ha nem fizették meg a tizedet, és a félelem attól, amit velem tennének, felülkerekedett a lázadástól való félelmen.

Kényszerítettem magam, hogy közelebb menjek a férfihoz, miközben ő végigsimított ropogós ingén, teljesen megfélelkezve a körülötte lévőkről.

Bolondság volt tőle ezen a hídon.

A hídon válhatott a legkönnyebben tolvajjá az ember, de itt volt a legkönnyebb lebukni is.

És ha nem töltötte volna el a bensőmet a rettegés, hogy nincs pénz a zsebemben, és nincs étel, amivel megtölthetném a gyomromat, valószínűleg anyyiban hagytam volna.

Ezt azonban nem engedhettem meg magamnak.

Nem, ennyire közel a tizedhez.

A férfi csak néhány másodpercig beszélt az előtte álló kereskedőhöz, majd átnyújtott neki két aranyat.

Két érmével kevesebb, amit el tudok venni tőle.

Lenyeltem a félelmemet, amely azzal fenyegetett, hogy megbénít, és továbbra is követtem a férfit, ahogy távolodott a kereskedőtől.

A járása magabiztos volt, a léperei céltudatosak, miközben áthaladt a hídon, és egyáltalán nem vett tudomást a jelenlétemről.

A köpeny, amit viseltem, könnyedén beleolvadt a piacot tarkító köpenyek tengerébe, ami valamelyest észrevétlenséget biztosított számomra.

Olyan gyorsan mozogtam, ahogy csak tudtam, és igyekeztem elkapni a férfit, mielőtt közelebb érne a palotához.

Megszaporáztam a lépteimet, és egyre csökkenttem a köztünk lévő távolságot, miközben a szívem a torkomban dobogott, lépteim ritmusához igazodva.

Megállt, hagyta, hogy egy kis kereskedőkocsi eldöcögjön mellette, melynek rozoga fakerekei hangosan

nyikorogtak a kövezeten, és tudtam, hogy ez az egyetlen esélyem.

A szekér felém robogott, és alig került el engem, én pedig előrelendültem, és belekapaszkodtam a férfi-
ba, őt használva arra, hogy felfogja az esésemet.

Nekiütöttem, a kezem csapkodott, és kétségbe-
esetten markoltam meg az ingét, miközben úgy tet-
tem, mintha elveszíteném a talajt a lábam alól, és arra
kényszerítettem, hogy ő is egyensúlyát veszítse.

Nekiesett a mögötte álló férfinak, és mindhárman
alig tudtunk állva maradni, ahogy a tömeg ide-oda
lökösött minket. Teketóriázás nélkül megrántottam
a bőrszíjat, amely az övéhez rögzítette az erszényét,
és megéreztem a súlyát a kezemben.

– Nagyon sajnálom – dadogtam, miközben igye-
keztem lenyugtatni magam. – Nem figyeltem, hová
lépek.

A szeme végigpásztázott rajtam, és alaposan fel-
mért engem. Éreztem a tekintetének súlyát, és min-
den idegszálam azt üvöltötte, hogy meneküljek.

A jobb kezemmel az ingébe kapaszkodtam, miköz-
ben próbáltam kiegyenesedni, a bal kezem pedig két-
ségbeesetten szorította az érméssel teli erszényt.

A férfi zavarodottsága aggodalommal változott,
és felém nyújtotta a kezét.

– Jól vagy?

Magamra erőltettem egy apró mosolyt, és mindent
megtettem, hogy sebezhetőnek tűnjek.

– Igen. Én csak... elvesztettem az egyensúlyomat. Nem lesz semmi bajom.

Imádkoztam, hogy még ne vegye észre a súlyvesztést a csípőjén.

A felkaromra tett kezével egyenesen tartott, és egy pillanatig habozott, mielőtt bólintott volna.

– Légy óvatos idekint! A híd veszélyes hely lehet egy olyan lánynak, mint te.

Egy olyan lánynak, mint én.

Fogalma sem volt róla, hogy ez a híd veszélyesebb hely volt egy magamfajta lánynak, mint bárki másnak. Az egész királyság az volt.

Visszabiccentettem, és az öklömbe szorítottam az erszényt, majd egy lépést hátráltam.

Lehajtottam a fejemet, a tekintetemet lefelé fordítottam.

– Köszönöm, jó uram. Az leszek. – Ezzel megfordultam, és könnyedén visszaolvadtam a sokaságba, miközben a szívem az aggodalom és a bűntudat elegyétől dübörgött.

De egyik sem volt elég ahhoz, hogy megbánjam, amit tettem.

Ahogy utat törtem magamnak a nyüzsgő piacon, nem tudtam megállni, hogy le ne pillantsak a markomban szorongatott erszényre. Ez több mint elég volt ahhoz, hogy néhány hétig, sőt talán hónapokig is kitartson, ha megfontolom a kiadásaimat. Az aranyak súlya enyhítette a bensőmet rágó, sürgető érzést.

Az örök még mindig a híd bejáratánál strázsáltak, és kényszerítettem magam, hogy elhaladjak mellettük, annak ellenére, hogy az izmaim sajogtak minden egyes lépéstől, amellyel közelebb kerültem hozzájuk. Miután átléptem a finom burkolatú kűszöbön az utcákat borító poros macskakőre, megengedtem magamnak, hogy hátrapillantsak a vállam fölött, és megbizonyosodjak arról, hogy senki sem vett észre.

Hogy a férfi nem jött rá, hogy megloptam.

Amikor láttam, hogy az örök pillantásra sem méltatnak, felgyorsítottam a lépteimet, és keresztülhaladtam a szűk utcákon. Minél távolabb kerültem a hídtól, az utcákat szegélyező házak és üzletek annál szegényesebbek lettek.

És az emberek, akik ezekben a házakban éltek? Ők is egyre kevésbé voltak fontosak.

Csak akkor kerülhettél közel a királyhoz, ha volt mit felajánlanod neki.

Ha szüksége lehetett a mágiádra.

Szemét és rothadás bűze töltötte be a levegőt, és összekeveredett a fűszerek távoli illatával, ami az utcákon szétszórtan álló, viharvert, ételt árusító bódékból áradt.

Mindez szöges ellentétben állt a palota és a hozzá tartozó híd pompájával, de minél távolabb kerültem mindkettőtől, annál inkább úgy éreztem, hogy fellélegezhetek.

A lopott érmék súlya a zsebemben biztonságérzetet nyújtott, átmeneti menedéket a gyomromat marcangoló éhségtől.

Ahogy az ütött-kopott utcákon sétáltam, az arra járók arcát fürkésztem. Sokakén fáradtság és lemondás ült, lelküket összezúzta a mindennapi küzdelmek súlya. A palotán kívüli világ kemény valósága folyamatosan emlékeztetett arra, amit magam mögött hagytam.

Gyászoltam az egykori életem részleteit, egyúttal imádkoztam az istenekhez, hogy soha ne kelljen visszatérnem.

Lehajtottam a fejemet, és észrevétlenül beleolvadtam a szegénység és a kétségbeesés hátterébe. A rongyos köpeny, amely elrejtette a személyazonosságomat, tette a dolgát, és az ismeretlenség illúzióját keltette bennem a névtelen utcákon. A túlélés megtanított arra, hogy láthatatlanná váljak, akár egy árnyékban sodródó szellem.

És ez jó szolgálatot tett nekem.

Jobbra fordultam egy régi, elfeledett sikátorba, és elhaladtam az öreg ház mellett, amelynek omladozó vörös tégláira indák kúsztak fel. Az öregasszony, aki ott lakott, ritkán ment el hazulról, vagy fogadott látogatókat, és még ritkábban ellenőrizte a kertje hátsó részében meghúzódó kis beugrót.

Ott leültem, azon a helyen, amely az otthonom lett, és a köpenyem alól előhúztam a kenyeret és az

almát. Az ilyen pillanatokban azt kívántam, bárcsak lenne késem, de Micah hamarosan itt lesz.

Miközben a lopott kenyér első falatját ízlelgettem, egyre hangosabb lépteket hallottam a sikátor végéből. A biztonság kedvéért elrejtettem az ételt, és csendben maradtam, ahogy a léptek lelassultak. Micah bukkant elő az árnyékból, sovány alakja tökéletesen beleolvadt az őt körülvevő sötétségbe.

– Szerencsével jártál ma? – kérdezte halkán, miközben körbekémlelt lehetséges veszélyek után kutatva, majd lehajolt, és nyögve helyet foglalt mellettem.

– Egészen jól sikerült – válaszoltam, miközben előhúztam a kenyeret, és kettétörtem. Mohón megmarkolta a darabot, és lehetetlen lett volna nem észrevenni az éhséget a szemében. – És neked?

Bólintott, és átnyújtott nekem egy kis erszényt, amit túl könnyűnek éreztem ahhoz, hogy érmék legyenek benne.

– Ezeket egy nemesember kocsijából sikerült elcsennem a palota közelében.

Óvatosan széthúztam az erszényt, és több összehajtogatott pergamendarabot láttam benne, amelyek mindegyikét a királyi pecsét zárta le.

– Ezeket a királynak küldték.

Remegtek az ujjaim, ahogy belenyúltam a bőrerszénybe, de a szavai hatására megdermedtem. Félelem nehezedett rám, fojtogatni kezdett, és a földre ejtettem az erszényt.

– Nem tarthatjuk meg – mondtam határozottan, a hangom alig volt erősebb a suttogásnál. – Ha elkapnak minket ezekkel a levelekkel, akkor nem csak az életünk forog kockán.

Megráztam a fejemet, az agyamban Micah szavainak lehetséges következményei cikáztak. A királynak küldött levelek fontos dokumentumok, amelyek nagy eséllyel olyan információkat tartalmaznak, amiket fel lehet felhasználni a hatalmon lévők ellen. Nem engedhettük meg magunknak, hogy ezt a kockázatot félvállról vegyük.

Ez sokkal nagyobb veszélybe sodorhatott, mint az imént ellopott érmék.

Ha a király és az őrei nem kerestek volna már engem, akkor ezért eljönnének.

De ez volt az, ami a legjobban elbizonytalanított. Ha keresett is, senki sem tudta.

Én voltam az elveszett hercegnő, akiről még mindig azt hitte mindenki, hogy a tornyába van zárva.

Én voltam a szeplő a király tökéletes uralkodásán, és ő még mindig rejtegetett engem, ahogy én is rejtőztem előle.

Micah rám nézett, arcát aggodalom redőzte.

– Igazad van – ismerte el, a hangja feszült volt. – Soha nem vettem volna el őket, ha nem tervezed, hogy elmész. – Kérges kezével beletúrt világos hajába, ami mintha csillogott volna a napfényben.

Micah volt az egyetlen ember, akit a bizalmamba avattam, mióta elhagytam a palotát, de ő is csak

annyit tudott, amennyit engedtem neki. Kedvesen bánt velem az utcán, amikor senki más nem tette, és én azzal viszonyoztam a szívességet, hogy eltitkoltam előle a kilétemet. De az apám megölné, ha valaha is rájönne, hogy segít nekem a rejtőzködésben.

Micah számára egy nehéz múltú lány voltam, aki menekülőre fogta, az apám számára azonban csak terhet jelentettem.

És bárki, aki tudott rólam és az erőm hiányáról, ugyanebbe a kategóriába tartozott.

– De nézd! – Kihúzta az egyik pergament, egy olyat, amelynek a pecsétjét már feltörték, és gyorsan kibontotta, azután a szeme végigpásztázta a tartalmát. A lap aljára mutatott, és én átnéztem a papír széle fölött, hogy lássam.

– Nem sikerült pontosan eltalálnunk a lázadás jelét. – A kezébe vette a bal kezemet, és felhajtotta köpenyem ujját, felfedve a lázadás egyszerű fekete jelét, amit tőle kaptam.

A hüvelykujjával végigsimított a csuklóm érzékeny bőrén, ahová gondosan bevészte a jelet a mágiájával, és libabőr futott végig a testemen.

A jel két egyszerű nyílból állt, amelyek egymást metszve egy X-et alkottak. Mindketten annyiszor hallottunk már róla, de Micah-nak igaza volt, az enyém kissé eltért a levélben látható jeltől. A tollak nem voltak ugyanolyanok, és bárki, aki részt vett a lázadásban, könnyen észrevenné a különbséget.

Ahogy azt is észrevennék, hogy nem vagyok más, mint egy áruló, aki maguk közé valónak próbálja kiadni magát, és ugyanolyan gyorsan megölnének, mint a király.

De a király támogatói nem hagyták el a királyi partvidéket, hacsak nem csatlakoztak a lázadáshoz. A rajtaütés óta nem.

Máskülönben túl veszélyes lett volna.

Ha valamelyik lázadó megtalált volna, miközben menekülök innen, csak úgy élhettem volna túl, ha egyértelművé teszem, hogy az ő oldalukon állok.

Nem tudhatták meg az igazságot arról, hogy ki vagyok.

Soha senki.

– Ezt helyre kell hoznunk. – Az ujjaival finoman végigsimított a jelemen, és a gyomrom összeszorult, miközben figyeltem a mozdulatot. – Abban a pillanatban tudni fogják, hogy szélhámos vagy, amint meglátják.

Szélhámos.

Istenek, én magam sem tudtam jobb szót kitalálni, amivel leírhatnám magam.

– Tedd hát! – A még mindig előtte heverő pergamen felé biccentettem, és nyeltem egyet. Még jól emlékeztem arra, ahogy a mágiája legutóbb beleégett a bőrömbe, és tudtam, hogy most sem lesz kevésbé fájdalmas. De a fájdalom csekély árnak számított a dolgok nagy összefüggésében. A sorsom múlhatott rajta.

Micah arca eltorzult a koncentrációtól, ahogy az ujjbegyeibe irányította az erejét. A levegő recsegett az energiától, kézzelfogható várakozás töltötte be a szűk sikátort. Mély lélegzetet vettem, hogy felkészüljek arra, ami következik.

Micah óvatosan a csuklómon lévő jelhez nyomta a hüvelykujját, vigyázva, hogy ne szakítsa meg a meglévő vonalakat. A mágiája belém áramlott és összevegyült a hússal. Hő sugárzott az érintéséből, megperzselte a bőrömet, és új részleteket véselt a jelbe.

Az ajkamba haraptam, és álltam a kint, miközben aprólékosan megigazította a tollakat a nyílveszőkön. Hüvelykujjának minden egyes érintése olyan volt, mint a tűz, ami új személyazonossággal bélyegzett meg. A szükségszerűség diktálta újjáalakulás kétségbeesett kísérlet volt a túlélésre egy olyan világban, amely hűséget és lojalitást követelt.

Ahogy a fájdalom erősödött, ökölbe szorítottam a kezem, és a körmeim a tenyerembe vájtak. Micah érintése enyhült, miközben rendületlenül a pergament tanulmányozta.

Végül elhúzta a kezét, és a megkönnyebbülés hulláma öntötte el a testemet. Megvizsgáltam a megváltozott jelet a csuklómon, a vonalak most élesek voltak, és vöröslő, meggyötört bőr szegélyezte őket. A tollak tökéletesen igazodtak egymáshoz, minden egyes finom részlet a bőrömbe vésődött, maradandó bizonyítékként annak, akivé válnom kellett.

– Óvatosnak kell lenned ezzel – figyelmeztetett Micah. A hangját aggodalom és ugyanaz a rosszallás színezte, mint amikor először kértem arra, hogy adj nekem a jelet. – A lázadás veszélyes játék.

Ünnepélyesen bólintottam, teljes tudatában a kockázatoknak, amelyekkel szembe kellett néznem. Az a hír járta, hogy a lázadás titokban erősödött a király és a hatalmon lévők által elkövetett igaztalanságok miatt. A szabadságért harcoltak, egy olyan világért, ahol mindenki egyenlő esélyekkel rendelkezik az életben, függetlenül az általa birtokolt mágiától.

De eközben az árnyékban folytatták ténykedésüket, és a taktikájuk ugyanolyan kíméletlen volt, mint azoké, akikkel szembeszálltak.

És ennek bizonyítékát láttam abban, amikor rajtaütöttek a korábban bevehetetlennek hitt palotán.

– Tudom, hogy az – válaszoltam, és a hangom határozott volt. – De remélhetőleg nem kell használnom.

Mindketten tudtuk, hogy soha nem engedhetném meg magamnak, hogy feljussak a királyság kikötőjében horgonyzó hajók egyikére, de ha elég messze tudnék utazni dél felé, akkor talán lenne esélyem.

A déli part mentén hosszú volt az út, különösen egy olyan lánynak, aki nem járt egy mérföldnél távolabb a palotától, de nem volt más lehetőségem.

– Nem akarom, hogy bármi is történjen veled.
– Micah az arcom felé emelte a kezét, és büntudat árasztott el.

Annyi súlya volt az aggodalmának és az okoknak, amelyek arra készítették, hogy aggódjon értem. Micah lett a horgonyom, mióta elhagytam a palotát, a bizalmasom és a legközelebbi barátom.

De a mód, ahogy az arcomat tanulmányozta, az... *többről* árulkodott.

Hangos és átható kiáltás visszhangzott a távolból. Micah keze, amely néhány ujjnyira volt az arcomtól, hirtelen megállt a levegőben. Mozdulatlanná váltunk, a testünk megfeszült, miközben hallgatóztunk, és a macskakövekhez koppanó csizmák hangja hirtelen túl közel volt ahhoz, hogy bármelyikünk is biztonságban érezze magát.

Micah szeme riadtan tágra nyílt, ahogy a közeledő lépések irányába fordította a fejét. Leejtette a kezét, és az ujjai az övében elrejtett tör markolatát súrolták. A hangjában érezhető volt a kétségbeesés, ahogy sürgetően suttogta:

– Mennünk kell, most azonnal.

A szívem a torkomba ugrott, ahogy a pánik átjárta az ereimet. Megragadtam Micah karját, a szorításom erős és hajthatatlan volt.

– Tessék – mondtam, és a hangomat egyszerre töltötte meg a félelem és az elszántság, miközben a zsembembe nyúltam, és kihúztam az erszényből az érmék felét.

– Honnan a fenéből szerezted ezeket? – Micah megragadta a kezemet, és az ujjaimat az érmék köré zárta, miközben hátranézett a válla fölött.

– Elloptam őket – suttogtam hadarva, és a tekintetem a közeledő lépések felé villant. – Fogd őket és menj! Keress egy biztonságos helyet, ahol elrejtőzhetsz, valahol, ahol nem találnak rád. Este itt találkozunk.

– Szükséged van rájuk.

– Ahogy neked is – ösztökéltem, és mindketten tudtuk, hogy igazam van.

Micah egy pillanatig habozott az értem való aggodalom és a menekülés között őrlődve. De mindketten tudtuk, hogy külön-külön sokkal nehezebb elkapni minket, mint ha együtt vagyunk. A kezébe ejtettem az aranyakat, ő pedig bólintott, és a markába zárta őket, mielőtt még egyszer utoljára megszorította a kezemet.

– Vigyázz magadra! – mormogta, a hangjában az aggodalom és az elszántság keveréke csengett. Aztán eltűnt az árnyékban, mintha ott sem lett volna.

Egyedül maradtam a félhomályos sikátorban, és a szívem úgy dübörgött a mellkasomban, mint egy harci dob. A lépések egyre hangosabbak lettek, minden egyes pillanattal közelebb kerültek. Félelem és izgalom lüktetett az ereimben, feltüzelve az ösztöneimet, miközben megfordultam és elszáguldottam az ellenkező irányba.

Végigrohantam a szűk sikátoron, átugrottam egy eldobott ládán, és kikerültem egy férfit, aki az ellenkező irányba sietett. A tudóm minden egyes lélegzetvételnél égett, de nem lassítottam.

A gondolataim száguldoztak, és futás közben valamiféle tervet próbáltam összerakni. Találnom kellett egy helyet, ahol elrejtőzhetek, elvegyülhetek a tömegben, és eltűnhetek az utcán közlekedők szeme elől. Nem számított, kit üldöztek, a Királyi Gárda nem válogatott azok között, akik az útjukba kerültek.

Az utcán hemzsegték az emberek, és mindenki feszült volt. A tekintetem körbecikázott, ahogy mindenki másé is, miközben tucatnyi őr tört utat a tömegben.

Lassítottam a tempómon, lehajtott fejjel haladtam a testek között.

– Ott! – Hallottam, ahogy egy férfi kiált mögöttem, de nem mertem megfordulni, hogy megnézzem, ki az. – Ez ő.

A szívem kihagyott egy ütemet, ahogy a hang áthatolt a nyüzsgő utcán. Pánik tört fel bennem, és arra ösztökélt, hogy elfussak, de kényszerítettem magam, hogy nyugodt maradjak. Átsuhantam a sokaságon, könnyedén siklottam el az emberek mellett, miközben kétségbeesetten próbáltam elveszni közöttük.

De a sors nem volt kegyes hozzám.

Mielőtt reagálhattam volna, erős kezek kulcsolódtak a karom köré, és olyan erővel rántottak hátra, hogy a vállamba nyilallt a fájdalom. Megbotlottam,

és keményen küzdöttem, hogy megtartsam az egyensúlyomat a hirtelen támadással szemben. Egy robusztus alak magasodott fölém, sötét tengerész-egyenruhában – a Királyi Gárda őrszeme. A tekintete az enyémbe fúródott, és a félelmem harcba szállt a dacommal, miközben azon igyekeztem, hogy leszegjem a tekintetem, és úgy tettem, mintha olyasvalaki lennék, aki nem voltam.

Valaki, aki tiszteli a királyt és az embereit.

– Megvan – kiáltott hátra a válla fölött, és én öszszereztem, amikor újabb hangos lépteket hallottam közeledni.

Előrenyúlt, egyik kérges ujjával megemelte az államot, és az arcomat kezdte el tanulmányozni.

– Ő az? – kérdezte egy másik őr a háta mögül, én pedig nagyot nyeltem.

Ne! Kérem! Kérem! Kérem!

Ha visszavitte volna a palotába, azt nem élem túl. Az apám nem engedte volna. Elárultam őt és a királyságát, amikor elszöktem a rajtaütés során, és nem hagyta volna, hogy ezt valaha is elfelejtsem.

– Ő az.

A kezébe emelte a csuklóm, közelebb rántott magához, miközben az emberek szétszéledtek, és amennyire csak tudtak, eltávolodtak tőlünk.

Semmit sem jelentettem nekik, nem voltam senki olyan, akiért hajlandóak lettek volna kockáztatni a saját életüket, Micah pedig eltűnt, ahogy mondtam neki.

A hercegnő.

Felkészültem arra, hogy a szavak elhagyják az ajkát, felkészültem arra, hogy az emberek levegő után kapnak, amikor meghallják, de megdöbbsentem, amikor a hüvelykujjával végigsimított a lázadás még mindig fájó jelén.

– És úgy tűnik, a kis tolvaj áruló is.